

Per pregaria.cat el dv., 06/04/2012 - 09:00

Hi havia un hort a l'indret on havien crucificat Jesús, i dintre l'hort un sepulcre nou, on encara no havia estat posat ningú. Com que pels jueus era el dia de la preparació, i el sepulcre es trobava a prop, van dipositar-hi Jesús. (Joan 19, 41.42)

EL SILENCI I LA BUIDOR DEL DISSABTE SANT.

1.- Tot ha acabat. Resta un silenci total. Al cenacle, a Getsemani, a les places, tribunal, carrers i calvari. Pocs sorolls. La gent celebra la pasqua a les cases. Deixebles amagats i desfets. Tot ha acabat. Al final l'odi i la injustícia han vençut, com sempre. Ha acabat una història fantàstica, massa maca per aquest món pervers.

2.- Escoltar aquest silenci i aquests pensaments, que també hi poden ser presents en els nostres cors, i a molts ambients de la nostra societat i fins de la nostra església. La fatalitat; el que guanya al final és el més fort. Jesús absent: una bella història que va ser.

3.- Hi ha, però, en la foscor total una llum encesa: la fe de la Mare de Déu. Ella vetlla. Sap el que és patir pel seu Fill. Valenta, ha estat present a tot. L'espasa que li van dir que travessaria el seu cor, ha estat real. Però des de la fe, la mateixa d'aquell matí de l'anunciació de l'àngel, quan va acceptar ser la mare de Jesús, quan va dir: sí, era previsible la mort del seu estimat Fill i Senyor. I també la mateixa fe era la que li recordava el que havia dit tantes vegades sobre la resurrecció. La llum de la fe en mig de la nit.

JESÚS, EN GRAN ABSENT.

1.- Jesús el dissabte sant és el gran absent. Resta a la memòria dels deixebles, amics i amigues, com tots els que han mort i són estimats. Però, on és ?. El seu cos està en el sepulcre. Una gran pedra en fa impossible l'accés. Hi ha guàrdia que vigila al voltant. Cal experimentar, ni que sigui de lluny, aquesta absència del Senyor. Sembla que el realisme s'imposa com quelcom evident.

2.- També a la vida de les persones hi ha molts dissabtes sants. L'experiència de l'absència de Déu. Tot segueix, tot va bé o malament, tot es mou, però Ell està callat, com mort, en un sepulcre, que té una llosa immensa, i ben vigilat pels guàrdies del racionalisme més materialista. Qui no ha passat per situacions de semblants ?. Desert, sequedat, dubte sistemàtic...

3.- No passa també un dissabte sant la nostra societat i en part la nostra Església? On ets, Jesús?. Quines grans pedres et separen de nosaltres?. Quines sospites d'enganyos racionalistes, de pors amagades, de dubtes i temors vigilen atentament per tal de que estiguis com mort, com una bella història que va ser, i que avui no diu res a les dones i als homes actuals ?.

4.- Puc contemplar la fe de Maria, i demanar-li que com ella vetlli jo també en l'esperança de que el mal no és la darrera paraula, que un altre món, una altra església són possibles. Intentar demanar aquesta fe, aquest coratge, aquesta constància, el do de creure més enllà del que ja sembla s'està acabant.

ANIREM A TREURE LA PEDRA I PORTAREM AROMES.

1.- També el dissabte sant hi ha un grup de dones que estan decidides a córrer el risc de tenir cura de les restes del seu Senyor. Sabem que hi ha una gran pedra, saben que hi ha la policia romana, però el seu amor és més gran. La seva decisió és terminant. Pensen sortir, a primera llum, retornant a aquells llocs de la desfeta, i pensen que se'n sortiran de la manera que sigui.

2.- Estem decidits a moure les pedres que ens separen d'Ell? Quines són ? Estem decidits a dur aromes agradables per amorosir les ferides que pensem ja mortes?. La raó ens mostra que el nostre intent avui és impossible, que trobarem grans dificultats, que hi ha riscos... Però la fe d'aquelles dones, el seu amor, són testimonis de que més enllà de la raó i la previsió racionalista... hi ha realitats invisibles que poden ajudar a trobades impensables.

3.- I és que al final del dissabte sant Ell, com ho havia promès, és a punt de mostrar-se als seus amb una nova vida, definitiva, només de goig, de pau, de comunicació, d'harmonia i felicitat. Som a les portes d'un fet inaudit, que és el nucli de la nostra fe. Som a les portes de la Pasqua, el dia més feliç de la història.

